

רן סלויין מאוהב מדי בחומרים שלו וחלק מהדמויות הנשיות שהוא מציג בעייתיות, אבל התערוכה שיצר בעזרת תוכנת AI ממשיכה להמחיש מדוע הוא יחיד מסוגו בשדה האמנות המקומי

רן סלויין, Fuck You, דימוי מתוך וידאו, 2023. תיבול בלייזר ראנרי בלתי נמנע צילום: רן סלויין

חדשן בלתי נלאה

מה שמביא אותנו לעבודה המרכזית בתערוכה, שמחזירה אותנו לברית נא ולצד הבעייתיות ביותר בעבודות שלה: הפער בין האסתטיקה המושקעת למי שר הפשטני מדי, גם אם נמדדו ונכוונו. על מסך גדול קלואפ על דמות גרוטסקית שעיניה מאופרות בכבדות, מטושטשת מגדרית, מטרידה (בעיקר השפם הסמוראי הסלויז והמלאכותי למראה). קשה להאמין אבל זו דמות דיגיטלית לחלוטין למרות שהיא נראית כתייעוד של אדם ממשי. מצמית. אבל המניפסט שסלויין שם בפי הדמות מביא: "אנו תרבות שמעוצבת כדי אינטליגנציה מלאה כותית, כדי טכנולוגיה, כדיות, סמים". אני יכול להמשיך אבל שוב, כל העסק נשמע תקוע אנשוח, מין סייברפאנק לעיניים. ברנתא משמיעה סיסמאות חלולות למטרות תעמולה; סלויין כא מור מאהב בחומרים באופן שלא מאפשר לו פרספקטיבה. יש בזה משהו מעורר קריינות מדע בדיוני פואטי. לקראת סוף המונולוג מפציעה גאולה פורטא בצורת ההכרזה: "We utoplate המשלב את המילים אוטופיה ו-oplate (סם, קשור אימולוגית לאופיום) נשבע על ידי ריצרד כלום כ-1964. כיוף לש' מעור אותו נהנה בחלל ולבהות בעצין הפרחוני הוהר שסלויין הציב בפניה. ׀

בפנטזיה הנשית הכל כך ספציפית שלו. אבל הטינאייג'ריות הנצחית של סלויין, בן 56, היא גם מה שמאפשר לו את החופש לזנק לתוך עולם אסתטי שהשאיר אותו לבד בחזית והוביל ל"יצירות וידאו דיגיטלי מופתיות כגון "עולם" ראינסומניאק סיטי", שאפ שר היה להצהיר עליהן כקאנוניות לו היה למה להשוותן באמנות הישראלית. אי אפשר לדבר על הנשים של סלויין במנותק מהשיח הפמיניסטי - אבל זה שיח שכולל (משער שללא ידיעתו) את אסכולת הסקס פוייטיב שבמסגרתה גם לפנטזיה שלו ניתן מרחב לגיטימי. אני יכול להישבע בספר התורה ובאלכומיה של לינגואה אינגרטה שאין לי פנטזיה גופנית אחת שא רצה לפרוק על תוכנה נלמש בעבר, אבל לא אעשה עצמי נלמש על סלויין; המחל הנפשי שהוא חוגג קצת צפוי, אבל מחוץ להקשר שהופכו לבעייתיות ומעוות, איננו דוחה כשלעצמו. וכותו. העבודה האהובה עלי בתערוכה מוסיפה רובד מורכבות לעיני. על גבי עירמת רמקולים בסגנון סיסטם של ריינים ניצב מסך סאונד סיסטם תר נשי "מושלם" נוסף, הפעם ממחוחות מגניז האופנה (עם התיבול בלייזר ראי נרי הבלתי נמנע). נראה כאילו היא מבי טה על עצמה, מצועפת, מסוממת. בערך פעם בדקה היא פולטת "פאק יר". צריך להזיע ממאמץ כדי לטעון על בסיס העי בדה הו שסלויין סקסיסט שחושב שני שים הן מרושעות; ה"פאק יר" (הסקס) הוה משתלט על החלל וגם על הפס קול היפה, למרות שגם הוא מעט נגוע במנמנת אלקטרוניות נייטרויות) הוא המונט העוצמתי ביותר בו.

בינות לנופים מסך נוסף מקריין רצף דמויות נשיות בהשראה ישירה ממנגה ואנימה. העובדה שהן נוצרו באמצעות פקודות של סלויין לתוכנת AI-חושפת את המידה שבה האיש נטוע - או תקוע - בדימוי גוף שרבות רובים קוראים עליה תיגר היום. נא מר ואת כך: אצל ברנתא לא תמצאו נערות מגנה יפהפיות, שדופות, בובות, שופעות זוהר ובלבוש (עתידיני)

הטינאייג'ריות הנצחית של סלויין היא גם מה שמאפשר לו את החופש לזנק לתוך עולם אסתטי שניצב בחזית

מינימלי. במיוחד על רקע הדין הסר ער שעדיין מתנהל סביב "ברכי, סלויין נתפס פה כחורמנותו הנייטרויות למה? דרין, שבאה לידי ביטוי מסוים גם באי לבום (המעולה) של להקת "יריר" שלו ושל אדם הורוביץ, אורי פרוסט ואורי חיות שיצא באותו עשור. אל תמהרו להתלהם. אכן, פמיניזם (וכל איום אחר להוציא ניהיליזם) מעור לם לא היה חלק מהאגנדה הסלוינית ויש מה הפאתיות הטינאייג'רית

רצינות. זה קשור גם לשימוש בקודים מיינסטרימיים. אצל ברנתא זו התגר פה ההוליוודית במודע, אצל סלויין זה העובדה שהבן-אדם לא התאושש מ"בלייזר ראנר", ממנגה ומאנימה עד עצם היום הזה. העולמות התימות שלהם משיקים לעתים אבל לרוב שונים בתכלית; ברנתא עוסקת בספקולציות הנוגעות למדע דגת ישראל ולעם היהודי - ומשלבת באלה גם חוץ פמיניסטי. סלויין עוסק בעתידנות גלובלית שאם יש לה השלכות פוליטיות הן לא באות לידי ביטוי מפורש, כטח שלא בוליוס של ברנתא. ובעוד ברנתא הודתה שהאסתטיקה שלה איננה רק אמצעי להעברת רעיון - היא באמת אהבת אותה - אצל סלויין אין ככלל שאלה: הוא מאוהב בחלור. אכן ברנתא והאנרים או הסרטים שהם מסיקים שמקריין זה לצד זה נופים עתידניים יפים. הם יפהפיים אבל בה בעת טיפה מוכרים מדי למי שמצוי בתחום. כל הדימויים נוצרו בעזרת תוכנת AI. סלויין תמיד קופץ ראש בהתלהבות לכל טכנולוגיה חדשה ומתבוסס בה להתנא (ולרוב להנאתו).

סלויין כל כך פעיל - רק במאי השנה הציג במקביל בתערוכת פופ-אפ בבניין ברחוב בלוק וב מוזיאון רמת גן - עד שהופתעתי לגלות ש"וההרים" היא תערוכת היחיד הראשונה שלו בישראל מאז 2020. אני עוקב אחרי סלויין מאז תחילת דרי כו כמויקאי בתחילת האייטיו (גילוי נאות: טקסט קצר שלי על ההיסטוריה המוויקלית שלו מופיע בספר אמן שפירסם בשנה שעברה). לא מנות הגיע באמצע הנייטיו. במקביל לפעילות המוויקלית הקדחתנית. Radiances, אלבום חדש שהושק עם התערוכה ומשמש לה פסקול. הוא לדי עתי 17- במספר שלו אבל אל תתפסו אותו במילה. האיש עסוק. למרות המעקב הצמוד, רק בתעי רוכה הנוכחית נפל לי האסימטר בנוגע לדמיון משמעותי בין סלויין ליעל ברנתא. שניהם עוסקים בקו התפר המר צד שבין אוטופיה לדיסטופיה; שניהם מקפידים על אסתטיקה מובחנת, ספקטקולרית, מונמנטלית, שמחברת הן לחודי הנתיב של השיח העתידי הן לתרבות פופולרית ממחוחות המדע הבדיוני או לדיאגר הספקולטיבית בספרות ובקולנוע. רהב, ראוה ומה שנקרא בלעז קולנועי Production Value עדיין נתפסים על ידי לא מעט נרדני קים המתגוללים בקורי העכביש של החומר כעדות לשטחיות וחוסר